

Uchylenie stanu wyjątkowego powoduje z mocy samego prawa uchylenie wszelkich rozporządzeń i zarządzeń, wydanych dla obszaru, na którym stan wyjątkowy uchylono.

Nie dotyczy to jednak kar i postępowania karnego, przewidzianych w art. 13 i 14 rozporządzenia niniejszego, jak również odpowiedzialności gmin lub wsi za szkody i straty oraz postępowania odszkodowawczego, przewidzianych w art. 11 rozporządzenia niniejszego. Rozpoczęte postępowanie doraźne, w którym na zasadzie art. 12 nie zachowano terminów ustawowych, należy prowadzić dalej mimo niezachowania tych terminów.

Art. 19. W zakresie spraw, objętych rozporządzeniem niniejszym, Minister Spraw Wewnętrznych władny jest określić drogą rozporządzenia właściwość władz, tok instancyj i tryb postępowania, o ile rozporządzenie niniejsze nie zawiera odpowiednich postanowień. Minister Spraw Wewnętrznych władny jest także określić w miarę potrzeby tryb uzyskania przez gminę lub wieś środków dla wyrównania szkód i strat, przewidzianych w art. 11, drogą odpowiedniej daniny lub świadczeń osobistych.

Art. 20. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości, — w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy prawne, które normują sprawy, objęte postanowieniami rozporządzenia niniejszego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

308.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o zmianie dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Dekret o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. Nr. 15, poz. 211) ulega następującym zmianom:

1) Art. 8 otrzymuje treść następującą:

„W obrocie publicznym, jak również we wszystkich aktach i czynnościach urzędowych oraz we wszelkich umowach rządowych, gdy zachodzi potrzeba wyrażenia miary, należy ją wyrażać w legalnych jednostkach miar”.

2) W art. 10 w pierwszym, czwartym i siódmym wierszu od góry słowo „różnica” zastępuje się słowami „wartość bezwzględna różnicy”.

3) W art. 11, 12 i 16 dekretu słowa „przez Główny Urząd Miar” zastępuje się słowami „przez Dyrektora Głównego Urzędu Miar”.

4) Pierwsze zdanie art. 12 otrzymuje treść następującą:

„Legalizacja narzędzi mierniczych polega na przepisowem sprawdzeniu ich i odcenieniu przez władzę legalizacji narzędzi mierniczych”.

5) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 17 a treści następującej:

„Art. 17 a. Minister Przemysłu i Handlu władny jest wprowadzić w stosunku do poszczególnych rodzajów narzędzi mierniczych obowiązek legalizacji nowych (nowowyrabianych), naprawianych lub sprowadzanych z zagranicy narzędzi mierniczych przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku”.

6) Art. 18 otrzymuje treść następującą:

„Sprawami, dotyczącymi miar i narzędzi mierniczych, zawiaduje Główny Urząd Miar w Warszawie, na czele którego stoi Dyrektor Głównego Urzędu Miar.

Dyrektor Głównego Urzędu Miar podlega bezpośrednio Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Statut Głównego Urzędu Miar i urzędów podwładnych wydaje Minister Przemysłu i Handlu”.

7) Art. 19 skreśla się.

8) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 19 a treści następującej:

„Art. 19 a. Jeżeli władze legalizacji narzędzi mierniczych zarządzą publiczne zbiórki legalizacyjne poza siedzibami stałych urzędów miar w celu następnej legalizacji (art. 12) narzędzi mierniczych, to zarządy gminne obowiązane są:

1) ogłosić o czasie i miejscu, w których ma się odbyć zbiórka legalizacyjna dla danej gminy,

2) dostarczyć dla czynności urzędowych bezpłatnie odpowiednie pomieszczenia,

3) pobierać na żądanie właściwej władzy legalizacji narzędzi mierniczych wszelkie opłaty, należne urzędowi miar od uczestników zbiórki legalizacyjnej z tytułu zbiórki, i przekazywać tej władzy pobrane kwoty za potrąceniem 3% od nich tytułem wynagrodzenia za czynności inkasowania,

4) okazywać wszelką pomoc i współdziałanie urzędnikom legalizacyjnym przy pełnieniu przez nich czynności na terytorjum gminy.

Obowiązki, ciążące na gminach w myśl powyższych przepisów, powinny być spełniane również przez obszary dworskie.

9) Art. 20 otrzymuje treść następującą:

„Wyrób, naprawa i sprzedaż narzędzi mierniczych podlegają koncesjonowaniu według zasad, ustalonych rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu.

Minister Przemysłu i Handlu określi sposób sprawowania nadzoru przez władze legalizacji narzędzi mierniczych nad wyrobem, naprawą i sprzedażą narzędzi mierniczych.

Minister Przemysłu i Handlu określi też szczegółowo właściwość władz legalizacji narzędzi mierniczych, powołanych do udzielania koncesyj i sprawowania nadzoru.

10) Art. 21 otrzymuje treść następującą:

„Policja państwowa oraz organa zarządów gmin miejskich obowiązane są do bezpośredniego nadzoru nad tem, aby w obrocie publicznym używano jednostek miar i narzędzi mierniczych zgodnie z postanowieniami niniejszego dekretu i przepisów, wydanych na jego podstawie, oraz aby sprzedaż narzędzi mierniczych odbywała się zgodnie z postanowieniami zawartymi w art. 17a i 20 niniejszego dekretu.

Nadzór ten nie odnosi się do urzędów i instytucyj państwowych.

W wypadkach, kiedy władze legalizacji narzędzi mierniczych same dokonywają rewizyj, władze policyjne obowiązane są udzielać im asysty policyjnej.

Osoby, upoważnione do wykonywania wyżej wymienionego nadzoru, są uprawnione do wchodzenia do pomieszczeń, w których odbywa się lub w których domniemywać się można odbywania obrotu publicznego.

Nadzór nad wykonywaniem przepisów o miarach i narzędziach mierniczych przez urzędy i instytucje państwowe należy do właściwych władz legalizacji narzędzi mierniczych.

11) Art. 22 otrzymuje treść następującą:

„Kto:

1) w obrocie publicznym wyraża miary w nielegalnych jednostkach miar (art. 8),

2) w warunkach i okolicznościach, przewidzianych w art. 14 niniejszego dekretu, stosuje lub przechowuje narzędzia miernicze nielegalizowane, nielegalne lub nierzetelne,

3) w czynnościach, dla których niniejsze prawo przewiduje obowiązkowe używanie narzędzi mierniczych legalizowanych, używa tych narzędzi niewłaściwie (art. 16),

4) narusza postanowienia art. 20 oraz przepisy, wydane na podstawie art. 17a i 20 niniejszego dekretu,

będzie karany — o ile dany czyn nie ulega karze surowszej — grzywną do 1000 zł. i aresztem do 6 tygodni lub jedną z tych kar.

12) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 22 a treści następującej:

„Art. 22 a. Obok kary, orzeczonej na mocy art. 22, należy orzec uniezdatnienie do użytku lub konfiskatę na rzecz Skarbu Państwa (służby legalizacji narzędzi mierniczych) narzędzi mierniczych, nieodpowiadających przepisom, bez względu na to, czy stanowią własność skazanego, czy też osoby trzeciej. Można też orzec zniszczenie tych narzędzi mierniczych.

Jeżeli wdrożenie dochodzenia przeciwko pewnej osobie lub jej ukaranie jest niewykonalne lub też jeśli obwinionego uniewinniono, można orzec uniezdatnienie do użytku, konfiskatę lub zniszczenie narzędzi mierniczych, nieodpowiadających przepisom.

13) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 22 b treści następującej:

„Art. 22 b. Do wymierzania kary grzywny do wysokości 300 zł. za wykroczenia, przewidziane w art. 22 niniejszego dekretu, są uprawnieni kierownicy miejscowych urzędów miar. Niezależnie od prawa wymierzania powyższej kary kierownikom miejscowych urzędów miar przysługuje prawo orzeczenia przewidzianych w art. 22 a uniezdatnienia do użytku, konfiskaty lub zniszczenia narzędzi mierniczych.

Kary grzywny, orzeczone przez kierownika miejscowego urzędu miar, wykonywa właściwa władza powiatowa administracji ogólnej.

W wypadku niemożności ściągnięcia grzywny, wymierzonej prawomocnie przez kierownika miejscowego urzędu miar, powiatowa władza administracji ogólnej orzeka karę zastępczego aresztu według swobodnego uznania, jednak nie ponad tydzień.

Jeżeli kierownik miejscowego urzędu miar uzna za konieczne zastosowanie wyższej kary grzywny lub kary aresztu (art. 22), natenczas skierowuje sprawę do właściwego sądu powiatowego (pokoju).

14) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 22 c treści następującej:

„Art. 22 c. Skazany orzeczeniem karnem kierownika miejscowego urzędu miar może w ciągu siedmiu dni od daty doręczenia orzeczenia wnieść na ręce kierownika urzędu miar żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania, obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzane postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowym orzeczenie kierownika miejscowego urzędu miar zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonym). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych moż-

na przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje sięgnięcia grzywny.

Postanowienia niniejszego artykułu mają odpowiednie zastosowanie do orzeczenia, przewidzianego w art. 22 b. ust. 3".

15) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 22 d treści następującej:

"Art. 22 d. W sprawach o przekroczenia, przewidziane w art. 22, o ile rozstrzyga je sąd powiatowy (pokoju), prawo popierania oskarżenia przed sądem, obok innych organów państwowych, służy przedstawicielowi urzędu miar".

16) Art. 23 otrzymuje treść następującą:

"Wysokość opłat za legalizację narzędzi mierzniczych określa Minister Przemysłu i Handlu; wysokość opłat za inne czynności urzędów miar ustala Dyrektor Głównego Urzędu Miar.

Wszelkie należności, przypadające urzędom miar za ich czynności, podlegają ściąganiu w drodze egzekucji administracyjnej".

17) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 23 a treści następującej:

"Art. 23 a. Dyrektor Głównego Urzędu Miar wydaje Dziennik Urzędowy Głównego Urzędu Miar, w którym ogłasza się przepisy, wydawane na podstawie niniejszego dekretu".

18) Dekret uzupełnia się nowym artykułem 25 treści następującej:

"Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, każdemu we właściwym zakresie działania".

Art. 2. Postanowienia dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 211), niewymienione w rozporządzeniach Ministra b. dzielnicy pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. (Dz. Urz. Ministerstwa b. Dz. Pr. Nr. 20, poz. 138) i Rady Ministrów z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 752), ze zmianami, wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem, rozciąga się na województwa poznańskie i pomorskie.

Art. 3. Uchyla się przepisy sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem, a w szczególności art. 363 kodeksu karnego z r. 1903.

Art. 4. Upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu o miarach z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem, i zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów.

Art. 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, każdemu we właściwym zakresie działania.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia.

W górnośląskiej części województwa śląskiego dekret o miarach oraz rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z chwilą ogłoszenia oświadczenia Prezesa Rady Ministrów o wyrażeniu zgody na nie przez Sejm Śląski.

Z chwilą ogłoszenia powyższego oświadczenia rozporządzenie niniejsze wchodzi również w życie w pozostałej części województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Pocht i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

309.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 marca 1928 r.

o ewidencji i kontroli ruchu ludności.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Gminy wiejskie i miejskie obowiązane są prowadzić na swym obszarze ewidencję i kontrolę ruchu ludności. Czynności te gminy sprawują pod nadzorem władz administracji ogólnej.

Minister Spraw Wewnętrznych może powierzyć ten obowiązek w poszczególnych gminach lub w poszczególnych miejscowościach, leżących poza siedzibą urzędu gminnego (art. 6), innym podległym sobie władzom lub organom, jeśli ze względów bezpieczeństwa lub z uwagi na warunki miejscowe uzna to za konieczne.